

Georgiana Ilie

ZIUA ÎN CARE
VIAȚA
S-A SCHIMBAT

București, 2025

Coperta: *Andi Artil*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ILIE, GEORGIANA

Ziua în care viața s-a schimbat / Georgiana Ilie. -
București : Bifrost, 2025

ISBN 978-630-6514-53-3

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2025

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

ZIUA ÎN CARE
VIAȚA
S-A SCHIMBAT

Capitolul 1

Ziua în care viața s-a schimbat

A fost un moment de răscruce, un moment care avea să mă schimbe pentru totdeauna. Eram însărcinată cu cea mică, abia la jumătatea sarcinii, când am început să simt dureri puternice în spatele urechii. La început, am crezut că sunt doar probleme minore, dar durerea persista, iar eu nu puteam să mă concentrez asupra lucrurilor importante. Voiam doar să mă odihnesc și să mă bucur de sarcină, dar corpul meu părea să mă avertizeze că ceva nu era în regulă.

După ce am născut, am știut că trebuie să mă duc la medic pentru o investigație amănunțită. Am făcut un RMN, o procedură destul de simplă, dar care mi-a adus vestea care avea să mă lovească ca un trăsnet. Inițial, rezultatele arătau o tumoră benignă, ceea ce, în teorie, era un diagnostic mai ușor de gestionat. Însă ceva în sufletul meu nu se liniștea complet. Chiar și atunci, în mintea mea, un mic semn de întrebare rămăsese.

A urmat o perioadă de așteptare – un termen pe care nu îl poți înțelege decât atunci când ești tu cel care așteaptă. După intervenția chirurgicală, am aflat vestea care avea să îmi schimbe întreaga perspectivă asupra vieții: tumora pe care o aveam nu era benignă, ci malignă. Carcinom mucoepidermoid, stadiul 2.

Este greu de explicat ce simți într-un astfel de moment. Deși la început am încercat să fiu calmă, o panică ușoară a început să îmi cuprindă sufletul. Aș

minți dacă aș spune că nu m-am simțit copleșită, că nu m-am întrebat „De ce eu?” și „Cum voi face față?”. Când auzi „malign”, totul se schimbă. Îți dai seama că nu mai ești doar o persoană care trece printr-un simplu diagnostic, ci o persoană care se află într-o luptă adevărată, pentru viață.

În acel moment, am simțit și un fel de furie – nu doar față de boală, ci față de întreaga situație. Eram o mamă cu o fetiță mică de care trebuia să am grijă, dar și o femeie care trebuia să lupte pentru viața ei. Nu știam exact ce urmează, dar am știut un lucru: aveam să lupt, pentru mine, pentru familia mea, pentru viitorul meu.

După ce am aflat vestea, totul s-a schimbat într-o clipă. Întreaga lume părea să se oprească în loc, iar eu rămăsesem într-un gol, neștiind ce să fac mai departe. Eram mămică pentru a doua oară și simțeam că încă nu îmi terminasem nici măcar capitolul acesta al vieții mele, și totuși mă vedeam deja confruntându-mă cu ceva atât de mare și de neînțeles.

Am simțit o panică interioară cum nu am mai simțit niciodată. Cum voi face față? Cum voi fi o mamă bună pentru fetița mea, când abia reușeam să fac față fricii și confuziei care mă năpădeau? Chiar dacă medicii mi-au explicat că este important să încep tratamentul cât mai curând, am simțit că mă pierd în fața unui munte pe care nu știam cum să îl urc.

Primul gând a fost să le spun celor dragi. Nu voiam să mă ascund de nimeni. Așa că, imediat ce am ajuns acasă, am sunat pe toată lumea. Nu pot să uit reacțiile lor, am văzut frica în ochii lor, dar și dorința de a fi alături de mine. Mama, care întotdeauna era atât de puternică, mi-a spus cu o voce tremurândă că va fi lângă mine, oricând am nevoie. Tatăl meu, care

niciodată nu își arăta emoțiile, m-a ținut în brațe și mi-a spus că voi fi bine. Mi-am dat seama atunci cât de important era pentru mine sprijinul lor. Ei mă făceau să simt că nu eram singură, chiar dacă boala asta părea să mă cufunde într-o lume a incertitudinii și fricii.

În acea perioadă, am început să caut informații despre ceea ce urma să se întâmple. Căutam să înțeleg fiecare termen medical, fiecare opțiune de tratament. Mă simțeam ca și cum nu puteam să accept că trupul meu putea ascunde un monstru invizibil, dar real. Aș fi vrut să fiu doar o mamă tânără care își crește copilul, nu o pacientă cu cancer. Dar realitatea era că nu aveam altă alegere decât să accept situația și să mă pregătesc pentru ceea ce va veni.

După fiecare vizită la medic, mi-am notat toate întrebările și nelămuririle. Am simțit o nevoie constantă de a înțelege ce se întâmplă cu mine, de a ști ce opțiuni aveam și cum îmi pot construi drumul spre vindecare. Deși am fost speriată, am simțit și un fel de hotărâre care se naște în fața unei provocări mari. Eram pregătită să lupt.

La fiecare pas, mă întrebam ce se va întâmpla cu viața mea. Cum îmi va schimba această experiență tot ce credeam că știu despre mine și despre lume? Dar, chiar și în mijlocul fricii, am început să înțeleg un lucru esențial: nu aveam control asupra cancerului, dar aveam control asupra felului în care mă voi lupta cu el. Și asta mă făcea să mă simt, într-un fel, puțin mai puternică.

Capitolul 2

Începutul tratamentului

După ce am aflat diagnosticul, m-am pregătit pentru tot ce urma, dar nimic nu m-a putut pregăti cu adevărat pentru ceea ce avea să vină. După intervenția chirurgicală pentru îndepărtarea tumorii, am început un drum lung, plin de provocări. Au urmat 33 de ședințe de radioterapie, care au fost mult mai greu de suportat decât îmi imaginam. Am învățat că radioterapia, chiar dacă are scopul de a distruge celulele canceroase, nu face discriminări: afectează tot corpul și îți răpește din energia pe care o ai.

Fiecare ședință de radioterapie părea mai grea decât precedentul. Oboseala acumulată era imensă, dar ceea ce mă motiva să merg mai departe erau gândurile la copiii mei. Am învățat să apreciez momentele în care mă simțeam mai bine, oricât de scurte erau, și să fiu recunoscătoare pentru fiecare pas făcut.

Ședințele de radioterapie m-au epuizat fizic, dar nu m-au doborât. În ciuda efortului, am continuat să merg înainte, știind că fiecare zi adusă la final mă apropia mai mult de vindecare. Cu toate acestea, corpul meu simțea în continuare impactul tratamentului, iar frica nu dispărea niciodată. Nu doar corpul meu, ci și mintea îmi era provocată în permanență.

După radioterapie, a urmat o altă intervenție majoră – o operație care mi-a afectat întregul gât.

Gâtul era locul în care boala mă atacase, iar medicii mi-au explicat că operația era esențială pentru a opri răspândirea cancerului. A fost o decizie grea, dar nu aveam altă opțiune. Aveam deja experiența intervențiilor și știam ce înseamnă să îți pui viața pe mâna medicilor, dar nu mi-a fost ușor niciodată să accept aceste etape. Mi-a fost frică, da, dar am știut că eram pe drumul cel bun.

Când m-am trezit după operație, mi-am dat seama cât de mult îmi afectase această perioadă. Gâtul meu, care fusese zona cea mai sensibilă și vulnerabilă, părea acum să fie complet diferit. A fost o perioadă de recuperare greu de dus, dar cu fiecare zi am înțeles că totul avea un scop: aveam să fiu bine, aveam să pot lupta în continuare pentru viața mea.

Fiecare pas pe acest drum a fost însoțit de momente de incertitudine, de frică, dar și de momente în care mi-am dat seama de forța interioară de care eram capabilă. Nu doar corpul meu se lupta, ci și sufletul meu. Mi-am găsit resursele pentru a merge mai departe și, cu fiecare operație, cu fiecare ședință de tratament, am învățat să apreciez mult mai mult viața, chiar și atunci când totul părea să fie pierdut.

După 33 de ședințe de radioterapie, am ajuns într-un punct în care trupul meu nu mai rezista la fel ca la început. Fiecare ședință părea că îmi sfârșește ultimele resurse de energie, iar oboseala era copleșitoare. Pielea îmi era iritată, iar gâtul mă durea atât de mult încât abia puteam înghiți sau vorbi. Nu mai eram acea femeie care își îngrijea copiii și își trăia viața cu un zâmbet pe buze. Îmi simțeam corpul străin, ca și cum nu era al meu. Dar în ciuda tuturor acestor dureri și disconforturi, am știut că trebuia să continui.

Tratamentul nu a fost doar un test pentru trupul meu, ci și pentru mintea mea. De multe ori, mă simțeam copleșită de gânduri negre. Ce se va întâmpla dacă tratamentele nu dau rezultate? Cum voi arăta după? Va fi totul ca înainte? Mă temeam de schimbările pe care le simțeam deja în mine, dar în același timp mă luptam cu un sentiment de hotărâre care mă făcea să continui. Nu aveam de ales. Trebuia să fiu puternică.

După fiecare ședință de radioterapie, îmi simțeam corpul mai slăbit, dar tot aveam un gând care mă făcea să merg înainte: „Acest tratament mă va face să fiu bine, mă va ajuta să înfrunt cancerul.” Deși uneori am simțit că nu voi mai putea duce, am găsit în mine o forță de a continua. Durerea fizică, disconfortul, teama de necunoscut – toate acestea erau de neluat în seamă în fața unei iubiri mai mari, a dorinței de a-mi vedea copiii crescând.

Apoi a venit operația la gât, o altă etapă care părea imposibil de digerat. Operația era un pas necesar, dar frica mă copleșea. Mă gândesc și acum cum mi-am ținut respirația atunci când medicii mi-au spus că aceasta era singura cale de a stopa boala. Am știut că era esențial pentru sănătatea mea, dar am simțit un gol în stomac în fața unei astfel de intervenții majore.

Când m-am trezit după operație, am avut senzația că lumea mea se schimbase complet. Gâtul meu era diferit, corpul meu era diferit, și deodată m-am simțit ca o străină pentru mine însămi. A fost greu să accept noile cicatrici și schimbările fizice. Mi-am privit gâtul și nu am putut să nu mă întreb: „Ce se va întâmpla cu mine acum? Voi fi vreodată la fel?”

Dar cu fiecare zi, am învățat să îmi accept noile trăsături și să le privesc ca pe un simbol al luptei mele. Fiecare cicatrice era o dovadă că am supraviețuit, că nu m-am lăsat doborâtă. Am învățat să iubesc și acea parte din mine care părea ruptă și fragilă. Acum știam că nu mai eram doar o femeie, eram o luptătoare, iar acele semne erau amintiri ale faptului că nu am renunțat niciodată.

Capitolul 3

Recuperarea și regăsirea puterii interioare

În perioada de recuperare, sprijinul familiei a fost esențial. Fetele mele, deși mici, au fost un adevărat far de lumină. Chiar dacă nu puteau înțelege pe deplin ceea ce se întâmpla, ele simțeau energia mea, le vedeam privind-mă cu ochi plini de îngrijorare și iubire. În fiecare zi, ele mă motivau să merg mai departe, chiar și atunci când nu aveam puterea să fac nimic. Îmi aduc aminte cum mă trezeau dimineața cu zâmbetul lor larg, pline de energie și de optimism, chiar și atunci când eu mă simțeam epuizată. Fiecare îmbrățișare a lor era un balsam pentru sufletul meu rănit.

Chiar și în zilele când corpul meu mă trăda, am învățat să mă sprijin pe ele, să primesc dragostea și îngrijirea lor. Fiecare gest al lor, chiar și un simplu „mamă, te iubesc”, avea o putere vindecătoare. Fetele mele au învățat să fie răbdătoare și iubitoare, să înțeleagă că mama lor nu era la fel ca înainte, dar că și eu aveam nevoie de ele la fel cum aveau ele nevoie de mine. Ele au fost motivația mea zilnică, chiar și în cele mai întunecate momente, și am învățat să apreciez fiecare moment petrecut alături de ele.

Soțul meu a fost, de asemenea, alături de mine cu o răbdare și o iubire infinită. A fost stâncă mea de sprijin, întotdeauna acolo când aveam nevoie de el, fie pentru a mă încuraja, fie pentru a mă ajuta să fac față temerilor care mă bântuiau. Mă ajuta în fiecare zi

cu tot ce aveam nevoie, de la îngrijirea fizică până la sprijinul emoțional. Împreună, am înfruntat incertitudinea zilelor și am căutat mereu soluții pentru a merge mai departe. A fost ca un coechipier în această luptă, iar fără el, recuperarea mea ar fi fost mult mai grea.

Am învățat multe despre iubire în această perioadă. Nu doar că am învățat să primesc iubire, dar și să o ofer mai mult. Mă simțeam recunoscătoare pentru fiecare zi în care familia mea era alături de mine, pentru fiecare zâmbet, fiecare cuvânt de încurajare. Deși suferința fizică și emoțională mă adusese pe marginea prăpastiei, sprijinul lor m-a făcut să cred că totul va fi bine, chiar și atunci când nu aveam nicio certitudine.

Iar atunci când simțeam că voi ceda, fetele mele m-au învățat un alt lucru esențial: să găsesc bucuria în lucrurile mici. Ele m-au învățat să mă joc din nou, chiar și atunci când abia aveam puterea să mă ridic din pat. Mi-au adus jucării, au râs cu mine și m-au făcut să realizez că există întotdeauna o cale de a găsi un motiv să zâmbești. Mă uitam la ele și îmi dădeam seama că, indiferent de ce s-ar întâmpla, ele erau ceea ce îmi dădea sens în viață.

Recuperarea mea nu ar fi fost posibilă fără sprijinul lor constant. Familia mea mi-a oferit puterea de a înfrunta fiecare zi cu mai multă speranță. În momentele de cădere, ei erau cei care mă ridicau și mă ajutau să îmi găsesc din nou echilibrul. Sprijinul lor a fost fundația pe care am clădit recuperarea mea și, poate cel mai important, m-au învățat că nu este nicio rușine în a cere ajutor, nici în a fi vulnerabilă.

Fetele și familia mea nu m-au ajutat doar să depășesc acest cancer, dar m-au ajutat să devin o persoană mai puternică, mai recunoscătoare și mai conștientă de ce înseamnă cu adevărat iubirea necondiționată. A fost o lecție de viață, o lecție despre ce înseamnă să fim acolo unii pentru alții, indiferent de ce ne rezervă viitorul.

Sprijinul constant al familiei mele nu doar că m-a ajutat fizic, ci și m-a îmbogățit emoțional. Fetele mele au fost un exemplu viu de iubire pură și necondiționată, iar acest lucru m-a învățat că, deși boala mi-a schimbat viața, nu mi-a schimbat legătura cu ele. La fiecare îmbrățișare și fiecare cuvânt de încurajare, am învățat ce înseamnă adevărata forță – nu este vorba doar de supraviețuire, ci de a ști să te ridici din fiecare cădere, cu inima plină de iubire și recunoștință.

A fost greu în primele săptămâni de recuperare. Simțeam că trebuie să îmi regăsesc nu doar trupul, dar și încrederea în mine însămi. Era un proces lent și dificil, dar sprijinul fetițelor mele mi-a arătat că fiecare pas contează. Când mă uitam la ele, îmi dădeam seama cât de importantă era pentru mine această perioadă de vindecare. Am învățat că nu trebuie să fiu perfectă pentru a fi suficient de bună pentru cei din jurul meu. De fapt, poate că imperfecțiunile mele mă făceau mai umană și mai aproape de sufletele celor care mă iubeau.

În fiecare zi, familia mea a fost cea care mi-a reamintit că nu sunt singură în această luptă. Soțul meu a fost un sprijin de neclintit, dându-mi nu doar forța fizică, dar și o liniște sufletească de care aveam atâta nevoie. Fiecare seară, când mă ajuta să mă așez în pat sau îmi aducea un ceai cald, îmi arăta că,

indiferent de ce urma să vină, eram împreună, și asta era tot ce conta. Această siguranță și iubire mi-au dat o putere pe care nu credeam că o voi regăsi vreodată.

În plus, familia mea m-a ajutat să înțeleg că nu trebuie să trec prin această perioadă cu capul sus tot timpul. Nu era nevoie să mă prefac că sunt bine când nu eram. Fetele mele, cu inocența lor, mi-au arătat că pot să fiu și vulnerabilă, că pot să plâng și să fiu îngrijorată, fără ca acest lucru să mă facă mai puțin puternică. Am învățat că vulnerabilitatea este o formă de putere, iar în acele momente când simțeam că lumea se prăbușește, sprijinul lor m-a ajutat să rămân în picioare.

Când am început să mă simt mai bine și să capăt mai multă energie, am realizat cât de mult înseamnă fiecare mică victorie. A fost un drum lung până la recuperare, dar fiecare moment în care am putut să mă joc cu fetele mele, să le îmbrățișez sau să le pregătesc cina, mi-a arătat că viața poate fi frumoasă chiar și în mijlocul celor mai grele momente. Fiecare zâmbet al lor, fiecare râs mi-a reamintit că sunt mai mult decât boala care m-a încercat. Eram mamă, soție și femeie, și aceste roluri mi-au dat scopul de care aveam nevoie pentru a înfrunta fiecare zi.

A fost o perioadă de vindecare profundă. Nu doar fizică, ci și emoțională. Am învățat să accept schimbările din viața mea, să îmi îmbrățișez cicatricile, atât cele vizibile, cât și cele invizibile. Ele făceau parte din povestea mea, din cine sunt eu acum. Recunosc că nu a fost ușor, dar fiecare pas, fiecare zi în care am învățat să mă accept și să mă iubesc cu totul, mi-a adus un sentiment de împlinire pe care nu l-am avut înainte.

Și, mai important decât orice, am realizat că iubirea familiei mele este motorul care m-a ținut în mișcare. Ei m-au ajutat să descopăr că fiecare zi trăită este un dar, și că în ciuda tuturor provocărilor, merită să lupti pentru fiecare clipă.

CUPRINS

	pag.
Capitolul 1	7
Ziua în care viața s-a schimbat	
Capitolul 2	10
Începutul tratamentului	
Capitolul 3	14
Recuperarea și regăsirea puterii interioare	
Capitolul 4	19
Provocări și lecții neașteptate	
Capitolul 5	27
Reconstrucția și renunțarea la vechi așteptări	
Capitolul 6	34
Un nou început – Viața după boală	
Capitolul 7	44
Reconstruirea vieții – Un nou scop	
Capitolul 8	46
Îmbunătățirea vieții de zi cu zi – Lecții și motivație	
Capitolul 9	52
O nouă perspectivă – Reîntoarcerea la viață	
Capitolul 10	58
Vindecarea – Un drum lung, dar frumos	
Capitolul 11	64
Viitorul – Curajul de a merge mai departe	
Capitolul 12	71
Reconectarea cu mine însămi – Lecțiile învățate	
Capitolul 13	78
Găsirea unui scop mai mare – Împărtășirea experienței	

Capitolul 14	85
Lecțiile învățate – Un nou început	
Capitolul 15	89
Reconectarea cu sine – Găsirea păcii interioare	
Capitolul 16	93
Recăpătarea echilibrului – Un nou început	
Capitolul 17	97
Revelațiile și lecțiile învățate	
Capitolul 18	101
O viață regăsită - Puterea de a renaște	
Capitolul 19	108
Regăsirea scopului și puterea de a ajuta	
Capitolul 20	111
Reconstruirea și redefinirea unei vieți	
Capitolul 21	114
Întoarcerea la viață și găsirea unui nou sens	
Capitolul 22	118
Călătoria către o viață nouă	
Capitolul 23	121
Lecții de viață și puterea de a merge mai departe	
Capitolul 24	124
Continuarea poveștii - Un nou început	
Capitolul 25	128
O nouă perspectivă asupra vieții - Puterea de a înfrunța necunoscutul	
Capitolul 26	132
Găsirea sensului - Cum cancerul mi-a schimbat viața	
Capitolul 27	135
Recunoștința – Cheia unei vieți pline de sens	

Capitolul 28	139
Puterea Păcii Interioare – Cum am găsit liniștea în mijlocul furtunii	
Capitolul 29	143
Puterea de a inspira – Cum am ales să fiu un exemplu pentru alții	
Capitolul 30	147
Găsirea sensului în mijlocul durerii – Lecții despre viață și speranță	
Capitolul 31	151
Trăind în prezent – Cum am învățat să apreciez fiecare clipă	
Capitolul 32	155
Drumul către reconstrucție – Răbdarea și evoluția continuă	
Capitolul 33	159
O nouă perspectivă – Cum am învățat să îmbrățișez viața cu toată ființa mea	
Capitolul 34	163
Speranța în fața incertitudinii – Împărtășind lecțiile din călătoria mea	
Capitolul 35	166
Încheierea călătoriei – Împărtășind speranță și lumină	
Capitolul 36	169
O nouă viață – Încredere în viitor	
Capitolul 37	172
Încheierea călătoriei – Lumina din întuneric	

